



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 408/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 22/2010 z 11. mája 2010 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť M. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2010 doručená sťažnosť M. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 22/2010 z 11. mája 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 2 T 143/01 zo 17. februára 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 9 To 87/03 z 20. mája 2003 podľa § 158 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný

zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) odsúdený na peňažný trest vo výmere 7 000 Sk a podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona na trest zákazu činnosti vykonávať povolanie v služobnom pomere policajta Policajného zboru Slovenskej republiky na dobu 1 roka. Podľa názoru sťažovateľa súd okrem iných vykonaných dôkazov pri rozhodovaní o vine vychádzal z výpisu hovorov mobilnej siete Eurotel, z ktorého vyvodil nesprávny záver, že 4. mája 2001 o 19.04 h bol mobilný telefón poškodeného V. P. použitý na spojenie medzi telefónnymi číslami evidovanými na svedka K. a sťažovateľa, a to takým spôsobom, že SIM karta z telefónu sťažovateľa bola vložená do mobilného telefónu poškodeného P. Ďalší telefónny hovor z inkriminovaného aparátu poškodeného P. sa uskutočnil v ten istý deň o 21.36 h. Sťažovateľ uviedol, že z inkriminovaného mobilného telefónneho prístroja netelefonoval. Po zistení novej skutočnosti, a to *„spojenia dňa 4. 5. 2001 o 19.04 hod. a 21.36 hod. z telefónu poškodeného P.“*, podal návrh na obnovu konania.

V konaní o obnove konania vedenom pred Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 Nt 20/07 bolo nariadené znalecké dokazovanie, ktorého výsledky okresný súd vzal do úvahy a vyhodnotil ich ako novú skutočnosť podľa § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a uznesením z 21. januára 2010 povolil obnovu konania v prospech sťažovateľa.

Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 22/2010 z 11. mája 2010 na základe sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a návrh na povolenie obnovy zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa konaním krajského súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces: *„Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že znaleckým dôkazom(...) bolo preukázané, že svedkyňa Krúpová a svedok Krúpa skutočne mobilný telefón odovzdali na policajnom oddelení. Treba však uviesť, že odovzdanie mobilného telefónu poškodeného P. na policajné oddelenie nezakladá protiprávne konanie ods. D. Krajský súd zrejme prehliadol, že svedkovia nehovoria, že mobilný telefón pošk. P. odovzdali ods. D., svedkyňa K. uviedla, že telefón odovzdala policajtovi, ktorý bol pri*

*okienku, pri okienku na policajnom oddelení nebol ods. D. ale policajt Š. Svedok K. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní nepotvrdil, že jeho manželka odovzdala mobilný telefón odsúdenému D. ako sa v dôvodoch rozhodnutia krajského súdu uvádza. Práve naopak uviedol, že jeho manželka svedkyňa Krúpová komunikovala s policajtom, ktorý bol pri okienku a to bol odsúdený Š. (...)*“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

*„Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod číslom 3Tos 22/2010 uznesením zo dňa 11. 05. 2010 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...) a bol porušený zákon ust. §-u394 ods. 1 Tr. por.*

*Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 05. 2010 sp. zn. 3Tos 22/2010 sa zrušuje a vracia odvolaciemu Krajskému súdu v Bratislave na nové konanie a rozhodnutie.“*

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, , II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 22/2010 z 11. mája 2010, ktoré považuje za nezákonné, „*lebo bolo znalcom preukázané, že ide o novú skutočnosť, ktorá by mohla mať sama o sebe alebo v spojení s ďalšími dôkazmi skôr neznámymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa*“.

Vychádzajúc z petitu sťažnosti ústavný súd (ktorý je pri svojom rozhodovaní viazaný podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde týmto sťažnostným návrhom) zameral v prvom rade svoju pozornosť na preskúmanie napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tos 22/2010 z 11. mája 2010 a zisťoval, či dané rozhodnutie nie je arbitrárne, t. j. či je ústavne akceptovateľné, či námietky sťažovateľa sú v príčinnej súvislosti s obsahom jednotlivých namietaných porušení práv podľa dohovoru a či sú opodstatnené.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd vzhľadom na ďalšie úvahy považoval za potrebné poukázať aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu o povolení obnovy konania v prospech sťažovateľa z 21. januára 2010 (ktoré sťažovateľ nenapadol), v ktorom je uvedené, že *„odsúdený M. D. (tak ako vypovedal počas celého dokazovania - prípravného konania a konania pred súdom) s doličným predmetom - mobilným telefónom do osobného kontaktu neprišiel. V prípravnom konaní ako i na hlavných pojednávaniach na súde vypovedal, že svoj mobilný telefón mal v práci vždy voľne položený na stole a nebol preto problém, aby jeho SIM karta bola niekým vybratá a z jeho telefónu volať. Znalec vo svojom znaleckom posudku(...) preukázal, že z mobilného telefónu odsúdeného M. D. sa síce telefonovalo, ale nie z mobilného telefónu V. P., ale na SIM kartu svedka F. K., ktorá bola vložená do mobilného telefónu V. P. Táto skutočnosť i podľa názoru súdu je významne dôležitá a je takou okolnosťou, aby bol aplikovaný postup podľa §394 ods. 1 Tr. por.“*

Proti tomuto rozhodnutiu podal prokurátor sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 22/2010 z 11. mája 2010 tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že *„okresnému súdu pri rozhodovaní o obnove konania unikla podstata protiprávnosti konania odsúdeného, za ktorú bol právoplatne uznaný vinným. V pôvodnom konaní bolo odsúdenému svedkami O. K. a R. K. nepochybne preukázané, že menovaný si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce z jeho služobného zaradenia, keď po prevzatí mobilu nezaznamenal túto skutočnosť do knihy udalostí a nevykonal potrebné služobné opatrenia v súvislosti s nálezom mobilného telefónu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 8 ods. 1*

*zákona č. 171/93 Z. z. o policajnom zbore s ustanovenie §§ 47, 48 ods. 3 písm. a), g) zákona č. 73/98 Z. z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru(...) ako aj článok 22 ods. 5 písm. a) zákona č. 74/97 Z. z. o činnosti obvodných oddelení policajného zboru.*

*Ako sa neskôr naložilo s mobilným telefónom a kto komu z neho telefonoval už nie je rozhodnou okolnosťou, ktorá by mohla zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu v otázke viny.*

*Znaleckým dôkazom(...) sa v konaní o obnove konania iba preukázalo, že svedkovia(...) skutočne mobil odovzdali na policajnom oddelení a tento bol daný k dispozícii aj iným osobám, ktoré s ním manipulovali(...)“.*

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd podrobne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco vysvetlil dôvody, pre ktoré zrušil rozhodnutie okresného súdu a zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania. Jeho závery sú presvedčivé a dostatočné, a ústavný súd preto nevidí žiaden dôvod, aby do týchto záverov zasiahol.

Napokon ústavný súd konštatuje, že podstatou nespokojnosti sťažovateľa je jeho presvedčenie o tom, že výsledok súdneho konania vedený všeobecnými súdmi nebol z jeho pohľadu priaznivý. Sťažovateľovi bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecné súdy na základe ním podaného návrhu vo veci konali a rozhodli, pričom svoje rozhodnutie odôvodnili. Právom na spravodlivý proces nemožno rozumieť povinnosť súdu vyhovieť každému podanému návrhu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010